

ПОКЛИКАННЯ - РЯТУВАТИ ЛЮДСЬКІ ЖИТТЯ

Віра Бабич, 1966 р.

Віру КУРАЧ
(дівоче прізвище Бабич) –
завідуючу фельдшерсько-
акушерського пункту у
Базальтовому – знає кожен.
І вона знає всі сім'ї в селі,
як кажуть, від кореня.
Бо ж не знайдеться тут оселі,
де б не ступала її нога.
За час медичної діяльності
зі своїм надійним помічником –
велосипедом наїздила
не одну сотню кілометрів
сільськими дорогами

**Народилася в
суворому Сибіру**
- Так, напевно, розпо-
рядився Господь, що моєю
малою батьківщиною ста-
ло село Базальтове, - мо-
вить Віра Петрівна, - ад-
же народилася я в Ір-
кутській області, в місті
Черемхово. Мого діда Ми-
хайла з бабою Степани-
дою та батьків, Петра і
Марію Бабичів, котрі щой-
но одружилися і прожива-
ли у Злазному, у 1947 році
переселили до Сибіру. Сину лі-

СВЕДЕНИЯ				О РАБОТЕ		
№ записи	Дата			Сведения о приеме на работу и увольнении:	работы, перемещений по (с указанием причин)	На основании чего выдана справка (документ, дата и номер)
	Год	Месяц	Число			
1	1970	03	13	Костопільський районний фельдшерсько-акушерський пункт, завідуюча, с. Базальтове	Костопільський районний фельдшерсько-акушерський пункт, завідуюча, с. Базальтове	Кр. № 150 від 12.10.1970
2	1970	10	13	Переведена на роботу фельдшерсько-акушерський пункт, с. Базальтове	Політуповітряний військовий лікарський пункт, с. Базальтове	Кр. № 150 від 12.10.1970

свого розвитку. В районі швидкими темпами прокладалися шосейні дороги, зводилися житлові будинки, тож потреба в камені була досить великою. На той час в Івано-Долинському кар'єрі працювало кілька сотень робітників. Камінь вантажили навіть жінки. Звісно, в процесі роботи траплялися виробничі травми. З лісництва теж люди йшли до здравпункту. Тоді головним лікарем району був Олександр Васильович Онопко – вмійний керівник і добра людина. Він завжди знаходив час поспілкуватися з медирацівниками, а

порадою старші люди, бо вона вміє їх підтримати і в радості, і в горі.
Пізніше, коли очолила підприємство, почала тісніше спілкуватися з фельдшером, адже маємо свій автопарк, де Віра Петрівна здійснює випуск водіїв на лінію. Під час роботи різне трапляється, тож при потребі вона завжди поряд.
Подібних слів про Віру Курач можна багато почути від жителів села Базальтове. Втім, сільська фельдшерка знаходить час і для створення домашнього затишку. Ось як розповідає про свої вільні хвилини:

Іван, був у повстанцях. І хоча він загинув від рук КДБістів у ковельських лісах, більшовики не пошкодували його рідних й примусово відправили на заслання.

Репресованих українців поселили в бараках. Люди тяжко працювали на вугільних шахтах, а годували їх погано. Давали баланду та по скибочці хліба. Мама розповідала, аби вижити, доводилося збирати мерзлу картоплю та просити милостиню. Як народилася я, то дід з бабою і батьки ще й мені відщипували від своїх хлібних скибочок. Коли повернулися в Україну, то мама завжди подавала милостиню тим, хто її просив.

Там, у Черемхово, я пішла до школи, де навчалися діти багатьох національностей: росіяни, українці, татари, монголи, китайці... Пам'ять зберегла шахтарське містечко, де працювали репресовані. Шахти були відкриті, бо вугілля залягало під поверхнею, як наш камінь-базальт. Його вантажили на вагонетки жінки вручну.

Мій батько закінчив сім класів польської школи і був доволі розумною людиною. Це помітив чоловік, котрий працював на шахті майстром. Він попросив керівництво шахти, щоб тата направили на курси водіїв, після успішного закінчення яких він шоферував.

Як завершився термін заслання, на окраїні міста дід з батьком звели будинок. У мене вже було багато друзів, то ж я звикла до сибірських умов життя. Вважала, що моє життя тут і продовжиться. Однак дід з бабою марили Україною і хотіли померти на рідній землі, тому на початку травня 1962 року усі повернулися в село Злазне.

Коли закінчила Злазненську школу, мама порадила вступити до Костопільського медучилища

На той час я навчалася у 5-му класі, тож після приїзду у Злазне батьки подали мої документи до місцевої школи. Директором навчального закладу була

Горпина Петрівна Абашкіна, її змінив Микола Євтухович Коротченко. Він викладав уроки англійської мови, на яких панувала така тиша, що було чути як муха летить. Він був хорошим вчителем, і діти любили англійську мову. Також справжніми педагогами були Марія Миколаївна Матвійчук та Марія Митрофанівна Голуб, котрі викладали українську мову і літературу, вчителька математики Ганна Силівна Юрченко, хімії – Євгенія Харитонівна Ковальчук.

Коли закінчила Злазненську середню школу, мама порадила вступити до Костопільського медичного училища, - *продовжує свою розповідь Віра Курач*. - Я успішно склала іспити з української мови, хімії та історії і стала студенткою закладу. У той час в медучилищі викладали предмети багатьох відомих у Костополі лікарів: хірургію – Ілля Колтуцький та Олександр Левчик, педіатрію – Надія Коза. Вона настільки дохідливо та вміло пояснювала свій предмет, що достатньо було читання одних лише її конспектів. Я й сьогодні в хороших стосунках з Надією Микитівною та Петром Сергійовичем.

Після того, як у 1970 році закінчила відділення акушерської справи та одержала диплом молодшого медичного працівника, поїхала за направленням у село Базальтове, де на той час жила з батьками. Мої батьки й мама були дуже працюючі і дбали про дітей. Вони побудували собі, мені і сину хати. "Дочка – відрізаний шматок. У тебе буде своя сім'я і вам треба своя хата", - *казав батько, будуючи мені житло*.

Село Базальтове тоді переживало пік

До неї йдуть за порадою і в радості, і в горі

За 50 років медичної діяльності Віри Петрівни Курач доводилося виконувати обов'язки медичної сестри та акушерки, хірурга та терапевта. Частенько і вночі до хворих викликали. Є чимало випадків, коли своєчасна медична допомога сільського фельдшера рятувала людські життя і вдень, і посеред ночі. Ось і нещодавно діагностувала інсульт у чоловіка. Оперативно надала невідкладну допомогу і викликала швидку. Кардіологічна бригада констатувала, що своєчасні дії сільського фельдшера відвернули загрозливі наслідки.

Віру Петрівну справедливо називають жінкою-легендою села Базальтове. І це не перебільшення, адже її робота тісно переплетена з трьома останніми поколіннями його мешканців. Ті, про кого піклувалася на початку 70-х років минулого століття, сьогодні вже мають внуків.

Самовідданість фельдшера не залишається непоміченою сільськими жителями. Українська медицина – не європейська. Тож коли виникла потреба в ремонті медичного закладу, завідувача ФАПу змушена була звертатися за допомогою до односельчан.

- Дякувати Богу, є люди, які переймаються долею односельчан та багато роблять для розвитку села, - *розповідає Віра Курач*. - Це насамперед директор Івано-Долинського кар'єру Галина Довжаниця, підприємці Володимир Бачук, Олександр Гриб, Віталій Тихончук. Ніхто з них не стояв осторонь, коли в селі будувалася церква, підсobili і в ремонті ФАПу.

Директор базальтового кар'єру Галина Довжаниця розповідає, що ми не маємо морального права відмовляти людям, котрі самі ніколи й нікому не відмовили в допомозі.

- Я знаю Віру Петрівну з того часу, коли моему синочку Сашку було п'ять років. Вже тоді я зверталася до неї з викликами і вдень, і вночі. Віра Петрівна завжди своєчасно навідувалася до дитини. А скількох немовлят сповили її руки, адже нерідко жінки в ФАПі народжували. Це дуже порядна, чуйна і відповідальна людина. До неї йдуть за

славом. Живемо дружно. У житті бувало різне, переживали й скрутні часи. Дякувати Богу, син видався дуже працюючим, всього в житті досягнув своїми руками. Був час, коли я дуже любила вишивати, але вже руки не слухаються, як раніше, однак люблю разом з невісткою висаджувати квіти біля дому. Вони милують око та тішать серце.

Не так давно про завідувачу ФАПу села Базальтове Віру Курач була стаття у Всеукраїнській газеті "Урядовий кур'єр". Ось про що там йшлося:

"Золотий ключик, яким пані Віра відкриває серця, - людяність, помножена на професійність і досвід. Вона творить справжні дива.

Кілька років тому в районі вирішили відправити пенсіонерів-медиків на заслужений відпочинок, щоб дати дорогу молодим. Вона, зрозуміло, теж написала заяву. Та не встигла повернутися додому, як громада зібрала підписи за її повернення: "Що це ви надумали, Петрівно?"

"Питаєте, чи втомлююсь? Звісно, і роки вже не ті, й діабет докучає. Радо передам громаду в надійні руки. Та ось проблема: немає в селі молодих медиків на заміну", - *бідкається*. А приїжджих самі селяни не хочуть: звикли, що Петрівна знає родовід кожного і, зважаючи на спадковість, ухвалює мудрі протоколи лікування.

Її турбує старіння села. Пригадає, в 1987 році в Базальтовому було 23 дитини до року, а торік, приміром, народилося п'ятеро. За пів віку, що вона плекає генофонд нації в Базальтовому, відійшло у вічність 300 односельців, а народилося 400. На Поліссі життя таки впевнено перемагає! Особливо щедра природа навесні, в час оновлення, любові й надії. А ще пані Віра живе з вірою, яку підтримують щира молитва та окраєць рідної землі, що зветься малою батьківщиною".

Днями виповнюється рівно п'ятдесят років, як Віра Петрівна Курач розпочала свою трудову біографію. Разом з цими літами промайнули сотні людських доль, яким вона була надійним оберегом.

Олександр НИКОНЧУК